

Statund i Kringkastningen 5 juni 1945.

På Danmarks grunnlovsdag vil jeg sende en liten hilsen til Danmark og det danske folk.

Våre land led den samme skjebne den 9 april 1940, og i fem lange år måtte begge folk se på at fremmed voldsherre, undertrykkelse, lovløshet og tvang hersket både i Danmark og Norge.

Nå er våre land frie og selvstendige igjen, og folkene kan atter leve trygt innen sine egne lovers hegn.

Jeg vet at det danske folk i dag puster lettere etter at en er blitt fri alt det svineri som tysk nazisme førte med seg.

Jeg vet også at det danske folk i dag, i likhet med det norske, verdsetter nasjonal selvstendighet og personlig frihet mere enn tilfellet var med mange før 9 april 1940, og jeg vet at begge folk vil vite å verne om disse goder i framtiden.

Disse fem mørke og tunge år vi har gjennomlevet ligger bak oss, og mangt av alt det såre og tunge som hver enkelt har opplevet vil vel glemmes, eller en vil forsøke å glemme det. Men enkelte ting må ikke glemmes. Vi må ikke glemme dem som gav sitt liv for fedrelandets frigjøring. Jeg minnes Holger Drachmanns vakre dikt: "De vog dem, vi grov dem en grav i vår have. Etter denne krig vet vi ikke alltid hvor våre helters grave er. Vi kan ikke smykke deres grave med

blomster i framtiden, men vi kan gjemme deres navn i vårt minne og i vår historie.

Vi må heller ikke glemme at det var våre folks moralske styrke, - en styrke som kun kan hentes fra kjærlighet til fedreland og egen kultur, - som holdt våre folks forsvarsvilje oppe i disse fem år, og at det må bli denne styrke som bærer våre folk over kommende vansker i framtiden.

Jeg ønsker Danmark og det danske folk til lykke med ^{at} grunnlovs-
dagen i år kan feires i full frihet, og jeg uttaler håpet om at
Danmarks kommende slekter må få nyte fredens velsignelser i en
uoverskuelig årrekke inn i framtiden.